

Mõnne hea aasta pärast, — se olli 1785 — tulli rikkas mees kaugelt Indiamalt, kes selle kehwa mehhe keige surem mõllalinne olli, kojo, otsis omma heateggiat waestemaeast üles, maksis omma wõlga täie kašsudega ja tannalikko süddamega taggasi ja nenda olli se wana kehwa mees jälle koggoni rikkas.

Kui kehwamees omma rahha olli kätte saanud, läks kohhe kohto ette ja ütles: „Summal satis ühte minno wõlglassist kaugelt maalt taggasi, kes minnule omma wõlga täie kašsudega taggasi maksis, kust mul koggoni lootust enam ei olnud; agga need wõlglaſed, kes siin liggedal ellawad ja minno hädda naggid ja kuulsid, ei mõttelnud mitte minno peale. Summal tašfugo selle trui mehhele weel tuhhat ja tuhhat korda rohkem, kuida temma sedda jubba selle ausa mehhele teinud.“ Selle peale pallus ta ennast waeste maeast lahti, tannas süddamest selle armo ja hea eest, mis kohtowanne mad temmale teinud ja kinkis tuhhat rubla waestemaea kašsufš, selle palwega, et kui jälle üks nisugguse hädda sisse juhtub, kuida tem-

ma luggu olnud, sest rahhast woifs aidatud sada. „Mi kaua“, ütles temma, „kui ma ellan, saan nüüd ommaga läbbi ja mis minust üle jääb, peab pärast mind sia waeste maeasse sama!“ Tannas weel ja läks ärra. Teised petjad, kes kelmi modi wannamehhe wasto ollid, kerjasid keik wimati, agga wannamees ja temna wõlla auus tašfuga ellasid kui ausad mehhed liinas, kedda keik armastasid ja auustasid.

Saggest hea ja helde südda

Sadab kehwa ello hädda,

Sest et tannamata lomad,

Kawwalust ja pettust tewad! —

Keik ei olle siiski petjad,

Mõnned on ka ausad maksjad,

Kuidas segi mees on teinud,

Mis siin luggejad on näinud.

Rikka ahnus, waese truus.

Üks wägga rikkas kaupmees kautas kord ühhe illusa rahha kufro ärra, kus mõnne hea